

РЕШЕНИЕ

№ 931

гр. София, 20.02.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 3 състав,
в публично заседание на 20.01.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Ива Кечева

при участието на секретаря М. Велева, като разгледа дело номер **5286** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 118, ал. 2 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.
Образувано е по жалба на Н. С. Д. - Д. от [населено място], ЕГН [ЕГН], срещу решение № РО - 217/15.04.2013 г. на директора на Столично управление „Социално осигуряване” /С./ при НОИ, с което е оставена без уважение жалбата срещу разпореждане № 550612/16/22.02.2013г. на ръководителя по Пенсионно осигуряване - НОИ, с което е отказано отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж на жалбоподателката.

В жалбата се твърди, че трудовият стаж на оспорващата за периода 17.09.1990 г. – 01.12.1991 г. следва да бъде зачетен като учителски трудов стаж, тъй като тя била назначена на пълен работен ден, изпълнявала пълната преподавателска норма за заеманата длъжност, а функциите ѝ покривали напълно длъжностната характеристика за длъжността възпитател към настоящия момент. В съдебното производство жалбоподателката се представлява от адв. А., която излага подробни аргументи за незаконосъобразност на оспорения акт в съдебно заседание и в представени писмени бележки. Претендира присъждане на разноските по делото.

Ответната страна – директор на Столично управление „Социално осигуряване” /С./, чрез процесуалния си представител юрисконсулт Б., оспорва жалбата като неоснователна и излага съображения за законосъобразност на оспорения акт.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна

следното:

От представените с административната преписка доказателства се установява, че Н. С. Д.-Д. е подала заявление вх. № МП- 12422/29.01.2013 г. за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст (ОСВ).

По подаденото заявление е издадено разпореждане № 550612/16/22.02.2013г. на Ръководителя по "ПО", с което е отказано отпускане на лична пенсия за ОСВ на Н. С. Д. - Д.. В разпореждането е посочено, че към датата на прекратяването на трудова дейност – 29.12.2012 г. лицето има навършена възраст 57 г. 07 м. 17 дни и положен осигурителен стаж от III категория – 36 г. 04 м. и 19 дни, от които учителски стаж – 25 г. 01 м. 05 дни. Административният орган е мотивирал отказа с липсата на необходимия учителски осигурителен стаж за жените през 2013 г. – 25 г. и 4 м, поради което не може да бъде приложен § 5, ал. 1 от ПЗР на КСО. Прието е, че осигурителният стаж по обр. УПЗ № 654/08.01.2013 г., издадено от С. проф. И. М. за длъжността възпитател, не представлява учителски осигурителен стаж по чл. 19, ал. 1 от НПОС. Изложени са мотиви, че заявителката не отговаря и на условията за пенсиониране по чл. 68, ал. 1 – 2 от КСО, тъй като няма навършена възраст за жените през 2012 г. – 60 г. и 4 м.

Разпореждане № 550612/16/22.02.2013г. е обжалвано от Н. С. Д. - Д. по реда на чл. 117 от КСО пред директора на С. с жалба вх. № ЖП - 196/12.03.2013 г.

С оспореното в настоящото производство решение № РО-217/15.04.2013 г. директорът на Столично управление „Социално осигуряване” е оставил без уважение подадената жалба. Решаващият орган е приел за установено въз основа на издадените удостоверения обр. УП-2 № 653/08.01.2013г., УП-3 № 654/08.01.2013г. и представената с жалбата служебна характеристика, че жалбоподателката е работила в периода 17.09.1990г.-01.12.1991 г. на длъжност възпитател в Специализирана болница за активно лечение на детски болести и по конкретно в Център за деца със захарна болест-Б.. Посоченото заведение не е учебно заведение, нито учебно-възпитателно заведение, както не е и заведение създадено съгласно Закона за народната просвета. Поради това е прието за установено, че Н. Д. не е изпълнявала преподавателска работа, което е абсолютна предпоставка за зачитането на осигурителния стаж за учителски. Потвърден е изводът на длъжностното лице по пенсионно осигуряване, че Н. Д. отговаря на условието за навършена възраст, но не отговаря на условието за придобит учителски стаж в размер на 25 години и 4 месеца за 2012г., предвидено в § 5, ал. 1 от ПЗР на КСО, тъй като по представените документи за осигурителен стаж същата има учителски осигурителен стаж в размер на 25 години 1 месец и 5 дни от общ осигурителен стаж в размер на 36 години 4 месеца и 19 дни. Като законосъобразен е потвърден и отказът за отпускане на пенсия за осигурителен стаж и възраст по условията на чл.68 от КСО.

По делото са приети доказателствата представени с административната преписка. Приети са и доказателствата, представени от третото неучастващо в производството лице Специализирана болница за активно лечение по детски болести «проф. И. М.» ЕАД, в т.ч.: удостоверение изх. № 459/27.06.2013 г., от което се установява, че в периода 17.09.1990 г. – 01.12.1991 г. оспорващата е работила като възпитател към Център за деца със захарна болест – Б.; от представената служебна характеристика, издадена от Център за деца със захарна болест – Б. на Н. Д., се установява, че в ЦДЗБ оспорващата е работила като възпитател с учениците от първи клас, като отговаряла за тяхната самоподготовка и възпитание. От представеното с преписката

удостоверение обр. УПЗ № 653/08.01.2013 г., издадено от С. проф. И. М. (л. 9 от преписката), се установява, че оспорващата е заемала длъжност възпитател в периода 17.09.1990 г. – 01.12.1991 г.

По искане на жалбоподателката по делото е изслушана и приета съдебно-икономическа експертиза. Вещото лице е представило заключение по поставените му задачи, съгласно което работата по самоподготовка и възпитание в С. проф. И. М. не е приравнена на длъжността учител и не следва да се зачита за учителски стаж, тъй като заеманата от оспорващата длъжност не е в учебно или възпитателно заведение, а е в болнично заведение, което не е регистрирано по Закона за народната просвета. Посочено е, че изискването за заемане на длъжността възпитател в ЦДЗБ е завършено висше педагогическо образование.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 118, ал. 1 от КСО, от надлежна страна и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Предмет на съдебен контрол в настоящото производство е решение № РО-217/15.04.2013 г. на директора на С., с което е оставена без уважение жалбата срещу № 550612/16/22.02.2013г. на Ръководителя по "ПО", с което е отказано отпускане на лична пенсия за ОСВ на Н. С. Д. - Д..

Оспореното решение е издадено от компетентен орган – главният директор на Столично управление „Социално осигуряване” – НОИ - чл. 117, ал. 1, т. 2, б. ”а” КСО и в предвидената от закона форма – чл. 117, ал. 3 КСО.

Фактите по делото са безспорно установени. Основният спорен въпрос е по правото и касае вида на положения от жалбоподателката осигурителен стаж в периода 17.09.1990 г. – 01.12.1991 г.

Съгласно § 5, ал. 1 от ПЗР на КСО (в приложимата редакция - изм. - ДВ, бр. 100 от 2011 г., в сила от 1.01.2012 г.) до 31 декември 2020 г. включително учителите придобиват право на пенсия за осигурителен стаж и за възраст 3 години по-рано от възрастта по чл. 68, ал. 1 и учителски осигурителен стаж, както следва: 1. до 31 декември 2011 г. - 25 години за жените и 30 години за мъжете; 1. от 31 декември 2011 г. осигурителният стаж по т. 1 се увеличава от първия ден на всяка следваща календарна година с 4 месеца до достигане на 28 години за жените и 33 години за мъжете.

С оспореното пред ответния орган разпореждане е прието, че осигурителният учителски стаж на жалбоподателката е в размер на 25 години 1 месец и 5 дни от общ осигурителен стаж в размер на 36 години 4 месеца и 19 дни. Административните органи са приели, че стажът на Н. Д. Д. в периода 17.09.1990 г. – 01.12.1991 г. на длъжността възпитател в ЦДЗБ, сега С. проф. И. М. не е учителски.

Съгласно чл. 41, ал. 1 от ППЗП (отм., в редакцията обн. ДВ, бр.40/1991 г.) учителски трудов стаж по смисъла на Закона за пенсиите е трудовият стаж, положен на длъжност учител или възпитател в учебни и възпитателни заведения. За учителски

трудов стаж се счита и трудовият стаж на директорите и зам. директорите на учебни и възпитателни заведения, ако те са изпълнили пълната норма задължителна преподавателска работа. Неоснователно е възражението на процесуалния представител на оспорващата, че цитираната правна норма не намира приложение по отношение на спорния стаж, който е положен в периода 17.09.1990 г. – 01.12.1991 г. Разпоредбата на чл. 41 от ППЗП е обнародвана в ДВ, бр.40/ от 21.05.1991 г. и е в сила от същата дата, т.е. приета е по средата на процесния период, поради което и следва да намери приложение по отношение на понятието учителски осигурителен стаж в случая. Нормата е ясна и изрично предвижда, че учителският трудов стаж следва да е положен на длъжност учител или възпитател в учебни и възпитателни заведения. В случая е налице една от предвидените предпоставки – оспорващата е полагала труд на длъжност възпитател. Не е налице обаче следващата кумулативно предвидена предпоставка – трудовият стаж да е положен в учебно или възпитателно заведение. От представите по делото доказателства се установява, че стажът на длъжност възпитател в периода 17.09.1990 г. – 01.12.1991 г. е положен в болнично заведение – Център за деца със захарна болест, сега С. проф. И. М.. Това обстоятелство се потвърждава и от приетата по делото заповед № 311/18.11.1991 г. (л. 23 от делото), с която е прекратено трудовото правоотношение с Н. Д. – Д., считано от 04.12.1991 г., издадена от директора на Н. П –ра специализирана клиника по диабет – Б.. Следователно, спорният трудов стаж е положен в болнично заведение – Клиника по диабет, поради което същият не представлява учителски стаж по смисъла на чл. 41 от ППЗП (отм.). На следващо място, видно от представените по делото 2 бр. трудови договори, сключени между жалбоподателката и ЦДЗБ и от представената служебна характеристика, за заеманата длъжност не е предвидена норма на задължителна преподавателска работа, както и задължение за обучение и преподаване на ученици. В тази връзка следва да се посочи, че в Решение № 71 от 11.07.1985 г. на ОСГК на Върховния съд е дадено принципно определение на "учителския" трудов стаж, а именно, че това са лицата "..., които непосредствено се занимават с обучение на ученици, деца и други, работят с аудитория и извършват учебно-възпитателна и педагогическа дейност". В случая, от приетите по делото доказателства не се установява през спорния период, в който оспорващата е заемала длъжността възпитател в ЦДЗБ, да е обучавала ученици и да е извършвала педагогическа дейност. В представените от осигурителя по делото доказателства липсват каквито и да е данни за възлагана и изпълнявана от Н. Д. – Д. преподавателска дейност, вкл. посочване на предмети, време, норми и програми. В приложената служебна характеристика е посочено, че жалбоподателката е работила като възпитател с учениците от първи клас, като отговаряла за тяхната самоподготовка и възпитание. Така описаните задължения потвърждават горните изводи, а именно, че не е извършвала педагогическа дейност и не е обучавала децата, а е отговаряла за тяхната самоподготовка и възпитание. Поради това, законосъобразно с оспореното решение е прието, че към датата на подаване на заявлението за отпускане на пенсия за ОСВ за жалбоподателката не са били налице условията на § 5, ал. 1 от КСО.

По отношение на приетото с оспореното решение и потвърденото с него разпореждане, че жалбоподателката не отговаря и на условията за пенсиониране по чл. 68, ал. 1 – 2 от КСО, тъй като няма навършена възраст за жените през 2012 г. – 60 г. и 4 м., по делото не се спори.

По изложените мотиви, оспореното решение № РО-217/15.04.2013 г. на директора на

С. е законосъобразно, а жалбата като неоснователна следва да се отхвърли.
Водел от горното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд София – град, I отделение, 3-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. С. Д.-Д., ЕГН [ЕГН], срещу решение № РО - 217/15.04.2013 г. на директора на Столично управление „Социално осигуряване” при НОИ, с което е оставена без уважение жалбата срещу разпореждане № 550612/16/22.02.2013г. на ръководителя по Пенсионно осигуряване.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщението за постановяването му на страните.

СЪДИЯ: